

Deze rubriek heeft nou eenmaal die naam, maar deze keer wordt er frisdrank geschonken in plaats van koffie. Reden hiervoor is de leeftijd van de gast, **Janneke Hoefs**, 18 lentes jong. Janneke is in feite geboren in Nijmegen omdat haar moeder daar toevallig moest zijn, maar eigenlijk is ze een 'geboren en getogen' Cuijkse. Padbroek, Bereklauw, Heggerank zijn haar woonplekken geweest, en nu woont ze bij haar vader op de Wijnruit. De lagere school tijd bracht ze door op de oude Waai, waar ze onder gezag stond van 'meneer Wil' (Vervoort). Samen met haar twee jaar jongere zusje Lieke werd ze in de Jozefparochie in 1994 misdienaar en ze wordt het liefst ook zo genoemd in plaats van misdienette. Dat tekent meteen al bij aanvang van het gesprek haar nuchtere en onafhankelijke kijk op, een heleboel zaken. Lieke is gestopt, maar Janneke is doorgedaan, ook toen ze naar het Merlet College ging. Eerst Pastor van den Acker en nu Pastor Michielse zijn de mensen die haar zeer aanspreken. Zij is, zoals ze dat zelf zegt, in haar diepe gevoelens katholiek gelovig. Dat er iets is later, gelooft ze wel, maar dat het lijkt op dit aardse bestaan in een hemelse vorm, daar wil ze niet aan.

Ze is eigenlijk misdienaar gebleven omdat ze dan een mooie reden heeft om naar de kerk te gaan. Ze vindt het kerkgebouw niet mooi maar heeft er wel een band mee. Ook voelt ze zich, gestimuleerd door de samenwerking met anderen, zoals de koster. Gelukkig heeft ze een vriend die, alhoewel zelf niet meer gelovig, althans 'hij doet er niks meer aan', het prima vindt dat ze door blijft gaan. Natuurlijk wordt er vaak genoeg door hen beiden over gepraat, maar dat stimuleert hun relatie. Vriend Paul is overigens wel gedoopt en heeft ook zijn eerste communie gedaan maar daar is het bij gebleven. Janneke rookt niet, drinkt maar heel af en toe een drankje en doet nauwelijks aan sport. Haar hobby's zijn lezen en muziek luisteren. Ze leest van alles en is gek op hardrock (of was het 'punkrock'? Weet uw verslaggever veel!). Momenteel volgt zij de opleiding 'Sociaal pedagogisch werk' in Venray op HBO-niveau. Op mijn vraag wat je daar mee kunt worden, vertelt ze enthousiast dat ze via activiteitenbegeleider en woongroep-leider toch eigenlijk het liefst maatschappelijk werkster wordt. Daarmee geeft ze duidelijk haar betrokkenheid aan met de dingen die gaande zijn op deze wereld en haar keuze voor de zwakkeren.

Kerstmis is voor haar het feest van de warmte en de vrede. Thuis, en ook bij haar Paul thuis, en bij haar familieleden, geniet ze van de geborgenheid en van de onderlinge contacten. En alle overige poespas rondom kerstmis hoeft ze niet perse, alhoewel ze natuurlijk graag ook dan naar de kerk gaat om wat bij te tanken. Maar dan moet de dienst er wel een beetje naar zijn, zodat ze zich niet stoort aan anderen. Langzamerhand komen in ons gesprek over en weer wat diepere gevoelens los en dan blijkt dat er enerzijds natuurlijk een grote generatiekloof is maar anderzijds dat we best samen een goed gesprek voeren over geloven, beleven, bidden en vele andere zaken. Voor de jongeren ziet ze eigenlijk geen toekomst in de kerk. De jongeren geloven niet in god, maar wel in een soort lotsbestemming. Ieder geeft daar op zijn of haar eigen manier op een of andere wijze toch wel invulling aan. Zelf bidt ze vooral als ze 's avonds in bed ligt, in het donker, geborgen en toch met een gevoel van afhankelijkheid. Wie en wat die God is die ze dan aanspreekt weet ze niet en dat vindt ze ook niet zo belangrijk. Dat deelt ze natuurlijk met velen onder ons. Wat je ook doet, je krijgt de jongeren niet meer naar de kerk. Ga er vooral geen poppenkast van maken en ga niet proberen de kerk kunstmatig vol te krijgen want dan lopen de ouderen ook nog weg, is haar mening. Natuurlijk komen er bij speciale gelegenheden nog wel mensen naar de kerk. Ze wil zelf over een aantal jaren graag trouwen in de Jozefkerk en ze zal daar ook zeker haar eventuele kinderen laten dopen. We zijn het erover eens dat er natuurlijk ook veel te weinig godsdienstonderwijs wordt, gegeven. En wat je, niet kent, daar kun je niet van houden. Ook voor dat probleem ziet ze geen oplossing. 'We moeten al zoveel leren' verzucht ze. Wat je van de godsdienst(en) aan kennis oppikt, moet je zelf maar bepalen en zoeken.

Janneke is eigenlijk bij Paul op de koffie omdat ze zich nog steeds als vrijwilliger beschikbaar stelt. Zo wil ze graag de huidige misdienaars wat betere instructies geven en de groep wat sterker maken. Mede door haar opleiding is ze daarvoor natuurlijk erg geschikt. We gaan er dan ook dankbaar gebruik van maken. Maar er moet vooral niet teveel druk op de misdienaars gelegd worden en het moet vooral geen militaire exercitie worden op het altaar. Daar zijn we het samen goed over eens. Natuurlijk moet er bovenal een goed schema zijn en blijven waardoor er minstens één

of twee misdienaars bij elke dienst zijn. Daarnaast zou ze misschien zich wel willen bemoeien met het jaarlijkse uitstapje dat ze graag weer in ere hersteld ziet. De kampen, zoals ze in het verleden een paar keer gehouden zijn, zullen wel niet meer haalbaar zijn, maar een dagje uit moet toch kunnen. Ze denkt daar overigens met enorm veel plezier aan terug, vooral aan het eerste kamp. Inmiddels voelt ze zichzelf daar nu wel te oud voor. We komen aan het eind van ons gesprek. Paul blijft wat in verbijstering achter omdat hij ook niet meer weet hoe het in de toekomst moet. Duidelijk is wél dat we een open en eerlijk gesprek hadden, de opa en het jonge meisje, redelijk op één lijn, en dat is het beste wat mensen met elkaar kunnen hebben. We zullen er beide met kerstmis vermoedelijk nog wel eens goed over nadenken. Janneke bedankt; je bent een prima meid.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.

